

— Volgens berichten uit Madrid, van den 16 dezer, zou er weder een observatie-leger naar de Portugesche grenzen gezonden worden. Waar toe dit leger moest dienen, of om don Miguel te ondersteunen, of om Spanje tegen vijandelijke invallen van Portugesche opstandelingen te beschutten, wist men niet. — Van den stand van zaken in Portugal vernemen men niet nader. De zoogenaamde priester-partij in Frankrijk voorpelt aan don Miguel de overwinning. Zij verlangt zich zeer, dat het Engelsche gouvernement goed gevonden heeft, om een besluit van dezen prins te eerbiedigen, waarbij Oporto in staat van bloade wordt verklaard.

Het volgende merkwaardig voorval, heeft onlangs te Pau, plaats gehad.

Naauwelijks hadden de leden van het Hof van Assises, de Raadzaal verlaten, en het volk zich naar buiten begeven, toen er eenen twist tusschen de dienstdoende Deurwaarders, en de Gendarmes ontstond, de te nemen maatregelen, tot het vervoeren van twee gevangenen, beschuldigd van moord, waren hier van de oorzaak, de gendarmes meende dat deze zorg, tot het vak van Deurwaarders behoorden, en dat alzoo laatstgenoemden de gevangenen ook weder moesten kluisteten, doch dezen weigerden zulks te doen, waarop de gendarmes vertrokken, wordende hun voorbeeld door de deurwaarders gevolgd en blijvende alzoo de twee Misdadigers alleen, de doodstraf bedreigde hen, zij waren thans vrij, en konden zich alzoo verwijderen, want de menigte van menschen die zich op de Markt bevonden, zonden hun hunne ontkoming nog gemakkelijker hebben gemaakt, doch men zij willen hun vonnis afwachten, begeven zich beide naar de gevangenis, en verzoeken aldaar andermaal te worden opgesloten, doch hier ontmoeten zij eenen nieuwe zwarigheid, de Gijber weigerde hen intesemen, meenende dat zij door eenen Deurwaarder, moeten vergezeld zijn, om hen weder te mogen gevangen zetten, en men ziet alzoo twee menschen wegens moord aangeklaagd, en wier vonnis den volgenden dag moest worden uitgesproken, als eenen genade huane opsluiting verzoeken, dat omstandigheid door hunnen yeddeliger verhaald, heeft de grootste veronderstelling te wege gebracht, zijnde, deze twee beschuldigten, echter met algemeene stemmen, geheel onschuldig verklaard, en alzoo vrij gesproken.

— Onlangs heeft eenen Vrouw, houdende een klein meisje aan de hand, eenen menigte menschen in de straat St. Andries, te Parijs, om zich verzameld, vertoonende aan het volk het ontbloote lijf van het kind, geheel bebloed, en met wonden overladen, het zijn, zijde zij, de Zusters van de Matz straat, (zijnde eenen corporatie van geestelijke Zusters,) waarvan mijn kind school gear, die het in dusdanig eenen staat, door herhaalde slagen hebben gebracht; waar op deze vrouw, gevolgd door een gedeelte der omstanders, zich naar den Commissaris van Politie heeft begeven, om hare verklaring van het voorgvallene te doen; deze daad, welke niet slechts de eenige van dien aard is, strekt ten bewijze, van het geen onlangs, door den Heer Benjamin Constant, in de vergadering is gezegd, wegens het toevertrouwen der kinderen, betrekkelijk hunne opvoeding aan de moeders, welke door hunne afzondering van de wereld, zich, als het ware, van alle menschelijke pligten, hebben ontdaan, want hoe zullen deze vrouwen, welke zich de hoedsaigheid van moeder voor nikd ontzeggen hebben, zich aan de kinderzorg kunnen toewijden?

Baraa den 4 Juli.
Alzo de heer J. de Pempier, in de kamer der afgevaardigden te Parijs, het voorstel heeft gedaan, tot het in 1821, de beschuldiging stellen der toenmalige ministers, de heeren de Villèle, de Peyronnet en Corbière, zoo vermeenen de Redacteuren, het de lezers niet ongevallig kan wezen, hen met de afkomst en de staatkundige loopbaan der heeren weder bekend te maken, zulkende al hetgeen tie toe kan bijdragen, in dit opzichte twee volgende nummers onzer courant worden gevonden.

Joseph de Villèle is te Toulouse, in het jaar 1773 geboren, zijn vader was eenen edelman, rijk noch arm, maar behoorde tot den deftigen middelstand; ook is het niet bewezen, dat de heer de Villèle, zoo als vele schrijvers het hebben willen doen voorkomen, in militaire dienste zoude zijn geweest, en alzoo open toe mede naar St. Domingo gegaan hebben. Wanneer hij in 1791 met zijnen bloedverwant de heer St. Felix, welke tot bevelhebber van het eiland Bourbon was benoemd, naar de West-Indiën is vertrokken, hebben zij eenen militairen rang.

Op de terugkomst van het eiland, toen hij aldaar zijnde, dat de inwoners aldaar eenen Aankomst, deed de heer St. Felix, gezeten zijnde van alle nieuwe instellingen, zich dikwerf in die vergadering door zijnen bloedverwant vertegenwoordigen. Wanneer nu de geestdrift ten top gekomen was, en er voor de bevelhebber geen anderen weg overbleef, dan die van geweld, tegen den volkegeest te gebruiken, of het eiland te verlaten, was de heer de Villèle bij de eenige, die niet weder scheep ging, en men verwachtte dat hij zoude de nieuwe orden van zaken, aankleefde. Daar hij op eenen dier dierden, die gebleven zijnde, ook gaarne geplaatst zijde, wezen, zoo vernam hij een klein beestje op de goederen van den heer Panon, thans Desbassins genaamd, van wien hij bevelhebber of administrator der bezittingen van dien kolonist, welken post hij met de meesten oplettenheid waarnam, de heer Desbassins was zelfs zoodanig wegens zijne handelwijze te vreden, dat hij hem zijne dochter ten echt gaf, van die tijd af werd hij een man van gewigt voor het eiland, en het lid der koloniale vergadering benoemd. — Verlangend om naar zijn vaderland terug te keeren, naar een lang verblijf in de West-Indiën, verliet de heer de Villèle het eiland Bourbon, met eenen aanzienlijke lading koffij en suiker, en lande juist op het oogenblik der verbreking van het verdrag van Amiens, in Frankrijk aan, maakte toen alzoo eenen zeer hoogen prijs voor deze zijne produkten, waarop hij zich naar het oorspronkelijk geboorte bagas, weedende de gelden der koffij en suiker, tot verrijking der goederen, die zijnen vader aldaar bezat, gebruikte.

Ondanks al zijn verstand, kon de heer de Villèle, het echter onder het keizerlijk bewind, niet verder dan tot lid van den algemeenen raad van het departement de la Haute Garonne brengen, en was genoodzaakt zich slechts bezig te houden, met de publieke wegen van zijn departement en alzo omliep tot in 1814 zijnen naam alleen in den almanak van zijn departement.

Nu verscheen de koninklijke verklaring van St. Ouen, eenen verklaring, welke het Charter of de grondwet vooraf ging, en de grondbeginselen daarvan bevatte, hierop gaf de heer de Villèle terstond een werkje in het licht, ten titel voerende: *Aanmerkingen op het ontwerp der constitutie*

of grondwet, gerigt aan de heeren afgevaardigden van het departement van de Haute Garonne, door eenen inwoner van dit departement, dit geschrift is als een historisch gedenkteken geworden, vind men geplaatst in eenen verzameling, welke in het jaar 1818, onder den titel van den *afgevaardigde van de Haute Garonne*, in het licht verscheen; De aanmerkingen van den heer de Villèle zijn anders niet dan eenen tegenspreking der beginselen, gevonden wordende in de verklaring van Lodewijk den XVIII, schenker van de grondwet of het Charter. — Aldus schreef reeds de heer de Villèle op het tijdstip der eerste herstelling (restauration).

Ten tijde der ontzetting van Napoleon, was de heer de Villèle een dier genen, die de baron de Villèle de Bourbonnais hand leed, in de maatregelen die hij te Toulouse, ten voordeele van het koningschap in het werk stelde. — Na de honderd dagzake regering van Napoleon werd de heer de Villèle, tot maire van Toulouse en eenige dagen later, tot afgevaardigde in de kamer benoemd, alwaar hij zich aan de regterzijde plaatste; hij stemde voor de uitzonderingen der wet betrekkelijk de amnestie, sprak dikwerf over het Budget, de wet op de verklezingen, en verwierf zich eenigen roem, welke zijne vrienden steeds vergrooten; na de aflooping der zitting, werd hij te Toulouse, met die eerbewijzingen ontvangen, die de verschillende partijen steeds aan hun hoofd bewijzen, de dichters der borden van de Caronde, bezongen den lof hunner afgevaardigde, en een hunner behagde het in zijne geestdrift, hem bij een glanstend bevel te vergelijken.

De Roepster der 31-constitueelsten partij geworden zijnde, kon het niet anders of de heer de Villèle moest bij de afdeling van de 31-constitueelsten partij weder op nieuw bekeken worden, en liet zich in die vergadering bevig tegen de wet van 5 Februarij betrekkelijk de verklezingen uit, stelde voor het taal der dagbladen te bepalen, en van dertelver uitgevers eenen borgtocht te vorderen, als mede, om de wettigen tegen het misbruik der drukpers geattinger te maken, doch stonde echter toenmaals tegen de Censur, gedurende de beraadslagingen van het Budget, stelde hij als middel van bezulginging voor, dat niemand meerder dan 40,000 franken voor een ambt zoude kunnen genieten; ook vroeg hij het publiek onderwijs door eenen wet zoude worden geregeld. In het volgende jaar verklaarde hij zich voor de juris wegens de overtreding der wetten op de drukpers, en verdedigde Laboullerie, tegen Dupont de Leure. Mijn heer de Villèle, die gedurende deze zitting, zich een der grootste tegenstanders van het ministerie betoonde, en dikwijls die zelve grondwet of Charter, tegen welke beginzelen hij eertijds geschreven had, verdedigde, werd in 1818 als maire van Toulouse afgezet, echter belette deze kleine ongenade hem niet om zijn gemacht ontwerp te vervolgen. Hij beoogde het groote ambt van minister te verkrijgen, dat men posten erlangt ingevalle men in den geest des ministeriëls staat, doch het zijn echter posten van den tweeden rang, en tegenstandende, kan men hem tot het uiterste vervoeren, en noodzaken, dat gene te deelen, wat zij zoo gaarne alleen willen behouden. Mijn heer de Villèle ging voort, met hen gedurende de zitting van 1818 tot 1819 te bestrijden, hij nam dikwerf het voorsiterschap der kamer waar, deed zich opmerken, door de onpartijdigheid, welke hij in het beoefenen dazer taak aan den dag legde, en wist het zoo verre te brengen, het ministerie volkomen naar zijnen zin, en die zijner vrienden handelde.

Eindelijk werd de heer de Villèle tot minister secretaris van staat en lid van den raad der ministers benoemd, tot heden was de afgevaardigde van het departement van de Haute Garonne, slechts het hoofd zijner medeafgevaardigden, en nu werd hij de eerste, want hij nam den te grooten ijver met beleid wist te beproeven, en had toenmaals zich den naam van zedig en onbezochtig, ja zelfs van regtvaardig en oprecht weten te verwerven, hetgeen niemand durfde tegenspreken.

Den 21 December 1821 werd de heer de Villèle tot minister van Staat benoemd, en zag men alzoo zijnen vurigsten wensch, en die zijner vrienden vervuld, den 17 Augustus van het volgende jaar, schonk hem de koning den titel van graaf, en den 4 September werd hij tot voorzitter van den raad der ministers aangesteld, en het zal onnoodig wezen hierbij te voegen, dat hij van die tijd af met orde-linten en kruisen overvloedig is bedeed geworden. In 1822 verdedigde hij de wet wegens de politie der dagbladen, deze verleende den koning de magt, om door eenen ordonnantie de Censur te herstellen, echter verklaarde hij dit niet te begeren, maar er slechts alleen iets zoude bestaan, hetgeen de gevaren der vrije drukpers, dewelke hij Frankrijk wilde doen genieten, konde tegenhouden. In December van het zelfde jaar, verdedigde de heer de Villèle in hoofdsake van voorzitter van den raad der ministers, een manifest tegen het constitutioneel bewind in Spanje uit, doch op hetzelfde tijdstip deed hij door zijne vrienden verspreiden, dat hij zich met alle magt tegen den inval in dat rijk had verzet; echter niet te min werd Spanje ingenomen.

In het volgende jaar, namelijk in 1824, zag men een ontwerp van wet door hem voorgedragen, om de kamer der afgevaardigden te hervormen, en hunnen termijn voor den tijd van zeven jaren te stellen, de zwakke partij der linkerzijde trachtte, doch te vergeefs, te beweren, dit strijdig aan de grondwet ware, en alzoo werd deze wet aangenomen, en behoefde zich het ministerie niet meerder jaarlijks met de verklezingen bezig te houden. De minister van finantien thans gewapend met de wet der bevoegdheid tot de Censur, en de verklezing der afgevaardigden voor een tijdvak van zeven jaren, wilde aan de herkomelingschap, een groot gedeelte zijner administratie nalaten, en stelde aan de kamer een ontwerp van wet voor, namelijk die der drie pct. renten, eenen wet welke zoo veel invloed aan de renteniers en bezitters van groote capitelen op het groot boek heeft te wege gebracht, en nogans door de kamer der afgevaardigden werd aangenomen, doch echter op een oogenblik, dat de minister hierop het minst bedacht was, door de kamer der Pairs verworpen werd. Bij deze toelustelling wilde de heer de Villèle dit op den heer de Chateaubriand, toenmaals minister van buitenlandsche zaken, wreken, welke hij verdaand hield, eenen tegenstander der wet wegens de vermindering der vijf pct. renten te zijn geweest, en onnam hem daarop de portefeuille waarmede hij zich zelven ad interim belastte.

Dagelijks werd van de heer de Villèle zijn gedrag gegispt, zoo wel door de dagbladen der partij der linker als regter zijde, en voor nu geen ander middel om gelijk te hebben, als de Censur weder te herstellen, om daardoor alle de partijen te kunnen tot zwijgen brengen, en alzoo werd hij die gedurende verschillende vergaderingen, voor de vrijheid der drukpers was geweest, en in 1822 verklaard had, de Censur niet te herstellen, derzelver hersteller in 1824, zonder zelfs zulk eenen strengen maat-

Na de afwijkingen, die de heer de Pille met verachting door het rechausé der redacteuren, welke de Censuur herstelde, zonder zelfs de omstandigheden te maken, die tot dezen zoo gestrengen maatregel aanleiding hadden gegeven.

Het eerste kuns al dubbel hooren
 In 't huis van aanzien, weelde en geslacht;
 Het tweede is in den grond geboren;
 't Is een insect dat men niet acht, —
 't Gheeft; of dat is hoog te achten,
 Niet 't is dat 't niet kan betogen.

Te Breda, bij BROESE & Comp., Boekdrukkers en Boekverkoopers.

